

Q. D. B. V.
DISSERTATIO INAUGURALIS
MEDICO-CHIRURGICA
DE
CONVULSIONIBUS
PARTURIENTIUM.

QUAM
DIVINO ASSISTENTE NUMINE,
SENSU ET INDULTU
GRATIOSÆ FACULTATIS MEDICÆ
PRO LICENTIA
GRADUM DOCTORIS
MORE MAJORUM LEGITIME IMPETRANDI
PUBLICO ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

AUCTOR
FRANCISCUS HENRICUS
KELP,

OLDENBURGENSIS.
D. 19. APRILIS MDCCXLVII.
HORIS LOCOQUE CONSUETIS.

ARGENTORATI,
Litteris PAUSCHINGERIANIS.

PERILLUSTRI AC GENEROSISSIMO
DOMINO, DOMINO
CHRISTOPHORO
ERNESTO
A BEULWITZ

S. R. M. DANIÆ ET NORVEGIÆ
A CONSILIIIS INTIMIS,
EQUITI ORDINIS DANNEBROGICI,
ET IN COMITATIBUS OLDENBURGENSI
ET DELMENHORSTANO
SUMMO SATRAPÆ,
DOMINO SUO
GRATIOSISSIMO.

NEC NON
GENEROSISSIMO DOMINO,
DOMINO
AB ALEFELDT,
S. R. M. DANIÆ ET NORVEGIÆ
A CONSILIIIS CONFERENTIARUM
ET GENERALI COMITATUS OLDENBURGICI
PRÆFACTO.

UT ET
GENEROSIS, PRÆNOBILISSIMIS
ATQUE CONSULTISSIMIS RELIQUIS, PERIL-
LUSTRIS AC SUMMI, QUOD DICTIS COMITATIBUS
PRÆEST, DICASTERII ET REGIMINIS
REGII, MEMBRIS

DOMINIS
DIRECTORI,
CONSILIARIIS ET ASSES-
SORIBUS CANCELLARIÆ
MÆCENATIBUS,
PATRONIS
ATQUE FAUTORIBUS SUIS
GRATIOSIS,

ET ÆTATEM COLENDIS,
DISSERTATIONEM HANCCE,
CUM VOTO OMNIGENÆ PROSPERITATIS,
IN DEVINCTISSIMI ANIMI TESSERAM
OMNI, QUA PAR EST,

REVERENTIA ATQUE OBSERVANTIA
OFFERT, DICAT ATQUE DEDICAT
MAXIMORUM NOMINUM

CULTOR OBSEQUIOSISSIMUS
FRANC. HENRICUS KELP.

§. I.

DUæ in nostro corpore dantur vires pro motu, altera *vitalitas*, altera *elasticitas*. Prior non nisi in corpore vivente adest & sanguinis & spirituum influxum pro causa agnoscit; posterior vero est naturalis fibrarum cohæsiō post mortem adhuc remanens, quæ etiam *vis physica* audit.

§. II.

Elasticitas fere omnibus corporis partibus comperit. *Vitalitas* vero non nisi partibus musculosis tribuitur, quæ omnium motuum, in corpore humano perficiendorum, organum existunt.

§. III.

Partes vero musculosæ per se ad motus efficiendos haud sufficere, sed tantum tanquam organum motuum esse considerandas, vel ex eo probatur; quod deligatis vel sectis arteriis atque nervis, versus partem quandam musculosam tendentibus, omnis hujus partis motus plane cesset.

§. IV.

Cum vero arteriarum atque nervorum deligatione, cava tantum, sanguini & fluido nerveo transitum præ-

præbentia, comprimantur, hac autem compressione
omnis motus plane cesset; (§. 3.) facile patebit, san-
guinis & spirituum influxum in musculos, ad eorun-
dem motum, necessario requiri, ideoque omnium
motuum esse causam.

§. V.

*Motus in corpore nostro dividuntur, in anima-
les, vitales atque mixtos. Animales motus ab animi vo-
luntate tantum pendent, ideoque etiam voluntarii
audiunt. Vitales vero dicuntur, qui animi imperio
non ita subjiciuntur, ut eosdem sistere posset, tamen
adfectus excitando, eos tam augere, quam imminuere
queat; quare & involuntarii adpellantur. Mixti de-
nique dicuntur, qui non cogitante anima perficiun-
tur quidem, pro lubitu tamen ad tempus vel augeri,
vel imminui, vel plane sisti possunt.*

§. VI.

*Causa omnium motuum cum sit sanguinis &
spirituum influxus, (§. 4.) hi vero tam in cerebro
quam cerebello secernantur, & ex utroque nervi
abeant; experientia anatomica docet maximam par-
tem nervorum ad motus vitales perficiendos à cere-
bello prodire, animales vero à nervis ex cerebro ab-
euntibus pendere. BOERHAV. Instit. Med. §. 414.*

§. VII.

*Motus hi omnes (§. 5.) sunt aut naturales aut
præternaturales. Si sunt præternaturales vel esse de-
bent imminuti, vel aboliti, vel depravati. Motus
depravati dicuntur omnes motus præternaturaliter
aucti, quorum iterum variæ dantur species. Ne ve-*
ro

ro longius à scopo meo aberrem , sufficiat mihi de una tantum motuum depravatorum specie , *Convulsionibus* scilicet *parturientium*, pauca pro ingenii tenuitate dixisse.

§. VIII.

Convulsio in genere dicitur motus depravatus ac involuntarius , in pluribus nostri corporis partibus simul sese manifestans. germ. die Gichter. Si vero in una tantum vel altera parteprehenditur, *spasmus* audire solet. germ. der Krampf.

§. IX.

Omnis convulsio cum sit motus musculorum auctus, (§. antec.) omnis vero horum motus ab influxu spirituum dependeat; (§. 4.) sequitur, quod aucto effectu simul ejusdem causa augeatur, i. e. quod in convulsionibus auctus semper adsit spirituum influxus.

§. X.

Irritationem in nostro corpore, ceteris paribus, semper sequitur constrictio, quæ, quo major irritatio, eo vehementior contingit. Quicquid ergo fibras nostri corporis ad constrictionem majorem irritare valet, pro causa convulsionum erit habendum.

§. XI.

Huc referuntur:

1. Stimulatio acrimonia partes imprimis tendinosas ac nervosas diu stimulans.
2. Extensio nimia earundem partium (no. 1.) solutionem continui minitans.
3. Evacuatio sanguinis major.

4. Vul-

4. Vulnere partium exquisito sensu præditarum.
 5. Plethora insignis.

§. XII.

Hiscæ generalioribus præmissis, convertimus nos ad convulsiones parturientium, quarum varias causas, earundemque curationem rationalem subministrabimus. Cum vero mihi nunquam huic morbo præsentem esse contigerit, quæ propria experientia non suppeditat, ex aliena erunt desumenda: in quem finem ea potissimum in sequentibus proferre haud dubitabo, quæ ex ore Venerandi Præceptoris FRIEDII, Med. Doctoris & Magistri artis obstetricalis experientissimi, percipere mihi licuit.

§. XIII.

Per convulsiones parturientium istas (§. 8.) intelligimus, quibus scæminæ partus tempore ejusdemque doloribus jam præsentibus corripuntur. germ. die Geburthsgichter, die Convulsionen, oder schwere Noth der Kreissenden.

§. XIV.

Distingvendæ sunt hæ convulsiones ab iis motibus convullivis, quos ex frænuli dilaceratione primiparæ haud raro experiuntur. Hi enim cum statim post fœtus exclusionem cessare solent, obstetricantis auxilium non requirunt.

§. XV.

Subjecta nostri adfectus præ aliis sunt primiparæ sensibiliores, a) quamvis & aliæ mulierculæ, ætate jam

a) vid. MAURICEAU Observ. sur la grosseffe &c. observ. 331.
 Von Horns Siphra und Hua/ Cap. VIII. p. 30.

jam provectæ, nec non sensibilibus texturæ haud raro huic morbo succumbant; quarum nonnullæ semper cum doloribus ex partu simul convulsionibus corripuntur. b)

§. XVI.

Signa hujus morbi quod adinet, illa plerumque sequenti modo sese habere solent: Gravida, doloribus ex partu præsentibus, timore insequentis periculi corripitur, facies fit pallida, insequentur palpitationes cum ingentibus doloribus conjunctæ. Caligo oculos obducit, aurium experitur tinnitus, quos dormituritio cum subsultu tendinum excipit. Hisce prægressis convulsiones cum oculorum rigiditate & in orbitam retractione, nec non ore spumescente sanguine repleto c) subsequuntur. Post primum paroxysmum, brevi tempore transeuntem, parturiens sensuum rationisque usu destituta, quasi alto somno correpta adparet; sed cito redit paroxysmus vehementior, diutiusque ægram adfligere solet.

§. XVII.

Circa *prognosin* notandum:

1. hunc adfectum tam parturienti quam fœtui esse periculosissimum, nisi utrique post unum vel alterum paroxysmum succurratur. d)
- 2) Tempore inter duos paroxysmos intermedio si
B partu-

b) MAURICEAU traité des maladies des femmes grosses. Libr. II. Cap. XXVIII.

c) von Horn l. c. p. 31.

d) LA MOTTE traité complet des accouchemens Libr. III. Cap. XII. item von Horn l. c.

- parturiens ad se redit, magnam salutis spem esse formandam, & contra. e)
3. Infante ex utero educto, si convulsiones non cessant, rem plerumque esse conclamatam.

§. XVIII.

Nunc variæ nostri adfectus *causæ* nobis considerandæ veniunt, quarum *proximam* seu *immediatam*, spirituum esse majorem in musculos influxum, ab irritatione nervorum ortum, in §. 9. & 10. jam indicavimus.

§. XIX.

Quod vero *causas mediatas* spectat, illæ sunt vel *proximiores* vel *remotiores*. Ad *causas mediatas* nostri adfectus in genere referri possunt omnes (§. 11.) adlegatæ. Speciatim vero ad *proximiores* pertinent

1. Extensio insolita partium genitalium, ab infante exitum quærente, inducta.
2. Hæmorrhagia uteri ex quacumque causa. (§. 37.)
3. Suppressio $\square$ æ plenaria, à capite infantis collum vesicæ comprimente. f)

§. XX.

Hæc extensio insolita partium genitalium (§. 19. no. 1.) contingit iterum infante vel naturali, vel præternaturali modo exitum sibi promovente. Quodsi situs infantis ad partum est naturalis, & infans naturaliter conformatus, convulsiones oriri possunt

1. In primiparis sensibilibioribus, quarum genitalia, multis

e) MAURICEAU Observ. 376.

f) LA MOTTE l. c. Observ. 216. & 217.

multis nervis prædita, prima vice tanto gradu extenduntur, ut hac tensione ad cerebrum usque & reliquos nervos continuata, major & irregularis spirituum influxus in toto corpore exciteretur.

2. Liquore amnii cito nimis effluxo; unde uterus ob resistantiam jam imminuram, statim sese contrahens, foetum tanta vi versus uteri orificium propellit, ut ejusdem dilatatio quasi simul atque semel facta, eodem modo ac no. 1. Convulsiones inducat.

§. XXI.

Situs infantis præternaturalis, à principio ab imperitis neglectus, extensionem majorem ac diuturniorem partium genitalium inducendo, præsertim in subjectis sensibilibus, ad nostrum adfectum disponit. g) Huc etiam referri liceat situs uteri obliquus, qui partus difficiles reddendo summos parturientibus dolores infert, quos eodem modo (§. 20. no. 1.) convulsiones insequi possunt.

§. XXII.

Jam ad causas mediatas remotiores nos accingimus, quæ dividuntur in naturales, nonnaturales & præternaturales.

Ad naturales pertinent:

1. Temperamentum cholericum & melancholicum, quorum fibræ strictiores, tantam extensionem, quam partus supponit, sine summo dolore non admittunt. Huic accedit plethora in temperamento cholericò præ cæteris obvia, qua hæmorrhagiæ

B 2

giæ

g) LA MOTTE Libr. III. Observ. 213.

giæ & ex hisce convulsiones facillime inducuntur.

2. *Ætas jam provec̃ta*, in qua fibræ rigidiores redditæ extensioni infantis difficilius cedunt, quam in ætate juniore.
3. *Dispositio hereditaria*. (§. 15.)

§. XXIII.

Nonnaturales causse quatenus ad adfectum nostrum disponunt, sunt

1. *Aër nimis calidus*, qui orgasmum in sanguine excitando, hæmorrhagias inducere valet.
2. *Esculenta & potulenta*, quæ tam quantitatem sanguinis insigniter augent, quam ipsi orgasmum inferunt. Hisce adhuc adnumerari merentur omnia flatulenta, qualia sunt leguminosa, farinacea &c. nimia quantitate ingesta, quæ dolores spasmodicos intestinis exhibendo, tam uterum, quam totum systema nervosum ad constrictionem irritare possunt.
3. *Motus corporis vehementior*, nec non variæ violentiæ externæ, quibus uterus ad præmaturam constrictionem facile irritatur.
4. *Retentio diuturnior fæcum alvinarum*.
5. *Animi pathemata*, quatenus sanguinem nimium exæstuant, eundemque majori copia versus uterum propellunt, unde ipsius hæmorrhagiæ haud raro ortum trahunt. h)

§. XXIV.

Ad *causas* denique *præternaturales* quod adinet, gene-

---

h) DEVENTER Operat. Chirur. novum lumen exhibentium obstetric. Cap. 33. p. m. 144.

generatim huc spectat, liquoris amnii vel parva copia, vel retro infantem hærens; ita ut viæ fœtum transmittentes ad ipsius exclusionem uno quasi actu sint extendendæ, unde dolores acutissimi & ex hisce Convulsiones oriri possunt. Speciatim vero tam in ipso fœtu, quam in matre deprehenduntur. Fœtus enim si præternaturaliter est conformatus, ipsius exitum difficillimum reddit, ideoque ad Convulsiones disponit (§. 21.)

1. Si ingentis est magnitudinis, quo viæ transitum præbentes nimium sunt distendendæ. i)
2. Si est hydrocephalicus, vel asciticus.
3. Quando est monstrosus, ita ut duo vel plures cum se invicem coaluerint.

In matre vero hæret, quando ipsius pelvis nimis angusta existit, vel alio modo præternaturaliter est conformata.

§. XXV.

Jam ad *curationem* nostri adfectus progredimur. Hæc vero sola medicamentorum exhibitione absolvi nequit, quoniam causa hujus mali ut plurimum est ipse fœtus, è carceribus suis exitum quærens: hujus igitur exclusio est promovenda, id quod non nisi manuum adplicatione fieri debet, cavendo ab omnibus sic dictis partum pellentibus, quæ cum vel massam sanguineam exæstuant, vel fibras nostri corporis ad constrictionem præternaturalem irritant, causam immediatam omnium convulsionum (§. 18.) ut adaugeant, necesse est. Quid emetica, in hoc adfectu, ad

B 3

fœ-

---

i) MAURICEAU Observ. 90. & 125.

fœtum propellendum à nonnullis exhibita, præstiterint, tristis experientia jam dudum docuit. k)

§. XXVI.

Ut vero convulsiones aliquo modo mitigentur, interne commendanda sunt temperantia & leniter anodyna, quibus orgasmus sanguinis infringitur: in quem finem & externe adhiberi possunt aceta destillata naribus adtracta. Cum hisce jungenda sunt clysmata ex emollientibus parata, quæ cum quam proxime ad partem adfectam accedant, uteri fibras relaxando, easdem ad ulteriorem constrictionem ineptiores reddunt: hac tamen cautela adhibita, ut, si forte ab uteri hæmorrhagia convulsiones ortum traxerint, (§. 19. n. 2.) istorum usus omnino sit proscribendus.

§. XXVII.

Quandoque ab insigni plethora hæ convulsiones si non unice proveniunt, l) exacerbantur tamen: ad quam imminuendam V. S. larga statim in usum vocanda, quæ etiam, si symptomata non mitigantur, plethora vero adhuc emineat, repetenda.

§. XXVIII.

A quacumque vero causa morbus noster proveniat, tam remedia (§. 26.) quam V. S. tantum ad symptomata mitiganda in usum sunt vocanda; minime autem integra morbi solutio inde expectanda, quæ, quamdiu fœtus in utero adhuc continetur, ob tensionem partium genitalium, quam vi dolorum exercet, plerumque spem nostram eludit. Ad fœtus exclusionem

k) MAURICEAU Traité de malad. des femmes grosses. Lib. II. Cap. 28. m. 336.

l) MAURICEAU. libr. cit. p. m. 335.

nem igitur primario in hoc adfectu erit attendendum. m) Cum vero ad hunc finem obtinendum neque medicamenta exhibere, (§. 25.) nec opus hocce naturæ committere liceat, n) manus chirurgica necessario requiritur, qua dextrè adplicata, fœtus quam promptissime e carceribus suis educatur.

§. XXIX.

Hoc vero auxilium chirurgicum duplici absolvitur modo. Vel enim sola manuum sit ope, sine instrumentis adhibitis, vel instrumentis & manibus simul. Quocunque vero modo hoc fiat, semper operatio post primum statim vel secundum paroxysmum est instituenda, quoniam per convulsiones reiteratas tanta fit spirituum dissipatio, ut postea vires ægrotae ad operationem sustinendam haud amplius sufficiant.

§. XXX.

Antequam operationem agrediatu obstetricans, tactu prius exploranda sunt

1. Orificii uteri apertura, ex qua cognoscitur, an forte convulsiones à dolorum spuriorum efficacia, an vero à præternaturali vel infantis, vel uteri situ originem ducant.
2. An, infante capite prodeunte, ipsum caput adhuc supra pelvim hæreat, vel an jam tantos in pelvim fecerit progressus, ut manus non amplius in uteri cavitatem induci possit, quod tamen

m) von Horn l. c. p. 33. La MOTTE Libr. III. Cap. XII. p. m. 277. it. MAURICEAU. Traité des malad. des femmes gros. ses Lib. II. Cap. 28. p. m. 337.

n) von Horn l. c.

men necessario requiritur , si infantem pedibus extrahere animus est.

§. XXXI.

Si tactu cognoscitur, durantibus doloribus, orificii uteri aperturam magis diminui quam augeri, tunc conjunctis cæteris signis dolores spurios adeste certi sumus. Cum vero hi dolores plerumque vel à colica flatulenta, vel ab acrimonia intestina irritante oriantur, ex diætâ ægrotæ prægressa erit dijudicandum, quænam harum causarum adsit.

A colica flatulenta quando hi dolores proveniunt, tunc carminativa tam per os assumta, quam præcipue in clysteribus adhibita statim ægrotanti erunt exhibenda. Si vero acrimonia in intestinis hærens subest, hæc lenioribus laxantibus, ut & clysmatibus ex fero lactis paratis & sæpius reperitis est evacuanda, quibus absorbentia ad materiam acrem corrigendam interponi possunt: nec negligenda est V. S. præsertim si plethora adeste deprehenditur.

§. XXXII.

Explorato igitur situ infantis, (§. 30. n. 1. 2.) statim eo adnitendum, ut manuum ope præsentissimum parturienti feratur auxilium. Cum vero ratio & conscientia semper à mitioribus inchoare distitent, in genere circa auxilium chirurgicum tenendum, sola manuum applicatio quamdiu ad fœtum ex utero educendum sufficit, instrumenta in usum non esse vocanda, quia hisce adhibitis (§. 35.) vita infantis conservari nequit.

§. XXXIII.

Parturiente igitur in situm operationi adcommo-
datum

datum redacta, si infantis caput adhuc supra pelvim hæret, versio ipsius est instituenda, & quidem sequentem in modum: Obstetricans unum digitum post alterum in orificium uteri immittit, quibus motu quasi perforante eousque ampliatur, donec manus introductionem admittat. Tunc, membranæ, si adhuc sunt integræ, unguibus digitorum, vel acu punctoria dilaceratis, manus statim in ruptas hæc membranas inducenda, ne uterus, ob resistentiam liquorum jam imminutam, continuo sese contrahens, versionem infantis difficiliorem reddat. Hoc factò, manu semper corpus infantis concomitante, pedes extremi sunt investigandi, quibus circa malleolos correptis, ita ut calcanei versus volam manus spectent, fœtus protrahendus. Quando vero situs infantis vitiosus protractioni obstat, tunc secundum regulas de versione infantum in utero erit agendum.

Fœtu ex utero educto, ad ipsius placentæ separationem statim sese accingat obstetricans, quæ si substantiæ uteri firmiter adhærescit, lege artis est instituenda.

§. XXXIV.

Interdum vero infans modo (§. anteced.) indicato excludi nequit, quando nimirum ipsius caput jam eousque in pelvim descendit, ut manum in uterum inducere velle irritum foret conamen. Tunc variis instrumentis ad infantem educendum utuntur obstetricantes.

MAURICEAU in hoc casu infantem hamulis extrahere jubet, o) id quod in tali partu optimo cum successu se fecisse adfirmat. p) Alii in hunc finem comen-

o) *Traité des Maladies des femmes grosses. Lib. II, Cap. 23.*

p) *Observat. 3. & 157.*

mendant usum forcipis Anglicanae. q) Verum, quod usum horum instrumentorum adinet, illum non admittimus, nisi caput infantis parvæ tantum molis esse deprehendatur, quia hisce instrumentis adhibitis; integrum caput protrahitur, unde magna fit viarum foetum transmittentium extensio, ex qua convulsiones jam præsentis ut augeantur, necesse est. Ne dicam, hac methodo adhibita, sæpenumero vulnera colli vesicæ urinariæ, vaginæ uteri, intestini recti, & perinæ esse inducta. r)

§. XXXV.

Ut igitur mala ex integri capitis extractione facile oritura (§. antec.) evitentur, præsertim si caput infantis majoris est magnitudinis, vel plane hydrocephalicum, ejusdem moles, antequam protrahatur, est imminuenda.

Id vero, juxta normam Celeberr. D. D. FRIEDII, fiat sequenti modo: Parturiente in situm commodum redacta, membrana, quæ superiora cranii ossa in foetu connectit, fontanella dicta, aperiatur s) instrumento, à Venerando Præceptore invento, & *troiscart* adpellato. t) Huic aperturæ immittenda ferra, cujus ope cranii ossa in formam trianguli inversi dissectantur; quorum frustulis extractis & apertura factis

q) cujus delineationem & usum vid. in BOEHMERI disquisitione de usu & præstantia forcipis Anglicanae, RICHARDI MANNINGHAM Compendio artis obstetr. adnexæ. Halæ Magdeb. 1746.

r) plura adhuc incommoda ex integri capitis extractione oritura refert de la MOTTE libro cit. in reflexione ad Observ. 217.

s) in quem finem laudatus de la MOTTE l. c. Observ. 217. usum forcipis commendat.

t) Cujus instrumenti delineationem, ut & reliquorum, quæ ad hanc operationem concurrunt, & à Celeberr. D. D. FRIEDIO sunt inventa, exhibet D. VOIGT in dissertatione de capite infantis abrupto. Giesæ 1743.

tis ampla reddita, cochleare, cujus pars excavata margine dentato est prædita, cerebrum & meninges evacuentur.

Cerebro nunc evacuato, cranii ossa sunt comprimenda, & digitis in cranii cavitatem infixis, caput protrahendum. Si vero vi protrahenti infans usque ad humeros tantum cedit, tunc uno brachio post alterum ex utero educto, reliquæ partes infantis in utero adhuc contentæ plerumque subsequuntur; nisi infans vel est asciricus, vel monstrosus, vel pelvis præternaturaliter conformata.

§. XXXVI.

Ascites si exclusionem infantis non permittit, tunc statim cultro unciformi, Gallis *crochet trenchant*, u) caute introducto, ne vagina, vel ipse uterus lædatur, abdomen sufficienter aperiendum, quod aquis effluxis extractioni statim cedit.

In foetu vero monstroso (§. 24. no. 3.) eodem cultro unciformi, una pars post alteram abscindenda & educenda, quo tandem ad exclusionem aptus evadat. Pelvi denique ita conformata, ut integer infans transire nequeat, ipse vel discissus, uti in foetu monstroso, vel sectione cæsarea est excludendus.

§. XXXVII.

Quæ ex uteri hæmorrhagia oriuntur convulsiones, (§. 19. no. 2.) omnium certe sunt periculosissimæ, quoniam magnam vasorum exinanitionem pro causa agnoscunt, unde etiam à MAURICEAUX) ad absolute lethales referuntur. Hujus hæmorrhagiæ iterum variæ dantur *causæ*, aliæ enim sunt *externæ*, aliæ *internæ*.

C 2

Ad

u) cujus figura itidem reperitur in supra laudata VOIGTII dissertatione.

x) l. c. Observ. 364.

Ad *internas* spectant

1. Plethora gravidarum insignis. (§. 27.)
2. Situs placentæ uterinæ super ejusdem orificium. y)

Ad *causas* vero *externas* referuntur motus corporis vehementiores, nec non varii impetus externi, quibus sanguis majori copia versus uterum delatus, ipsius placentam in aliquo loco separat, unde vasa sanguifera, in uterum hiantia, cum sese ob infantem in utero adhuc contentum constringere nequeant, sanguinem in tanta quantitate effundunt, ut nisi promptissima fœtus extractione parturienti succurratur, vita ipsius valde periclitetur.

§. XXXVIII.

Suppressio urinæ plenaria, (§. 19. no. 3.) infantis capite, collum vesicæ comprimente, inducta, si causam præbet convulsionibus; tunc digitis collo uteri adplicatis, caput infantis paucillum versus os sacrum protruditur, quo facto, collo vesicæ à compressione jam liberato, urina statim profluet, nisi ob extensionem nimiam prægressam tono suo orbata fuerit vesica, in quo casu urinæ effluxus catheteris adplicatione est promovendus.

§. XXXIX.

Infante ex utero educto, & convulsionibus cessantibus, vires puerperæ, plerumque insigniter prostratæ, sunt revocandæ, id quod præstant Emulsiones ex amygdalis dulc. Pistaceis & Pineis confectæ, ut & Mixturæ ex analepticis combinatæ. Nec minus sese

y) de quo vide plura in dissertat. BRUNNERI, de partu præternat. ob situm placentæ super orificium uteri internum. Argentor. 1730.

sefe commendant gelatinæ ex Rafur. C. C. Eboris, Hordeo & Avena paratæ. Si vero ex nimio sanguinis profluvio vasorum exinanitio orta fuerit, tunc juscula nutrientia ex carne vitulina, bovina, pullis &c. vires egregie restaurant, ea tamen cautela adhibita, ut per repetitas vices, parca tantum manu, ægris propinentur.

§. XL.

Nonnunquam infante cum secundinis legitime excluso, profluvium sanguinis ex utero novam convulsionibus causam præbet. Cum vero hæc hæmorrhagia vel à tono uteri debilitato, vel ab inæquali ejusdem constrictione originem ducat, ad uteri fibras roborandas laudatur potus copiosior ▽ frigidæ vel simplicis, vel chalybeatæ: Si vero inæqualis uteri constrictione in causa est, frictio in regione hypogastrica, manibus instituta, summopere commendatur.

§. XLI.

Quod curam præservatoriam adinet, MAURICEAU Z) iis, quæ simul cum doloribus ex partu convulsionibus torquentur, V. Snem. tempore graviditatis bis vel ter institutam, eandemque partu instante denuo reperitam commendat, cujus ope se nonnullas ab hisce convulsionibus immunes præstitisse adfirmat.

---

2) Traité des maladies des femmes grosses Libr. II. Cap. 28. p. m. 339.

S. D. G.

Ed

EN! cathedram lætus conscendit KELPIUS,
oris

Ut pandat dotes ingeniique sui.
Convulsas gravidas, dum tentant edere partus,
Aptum, quo tractes, edocet ille modum.
Si fors virtuti, meritis affulget & arti,
Semper erit Medicus clarus in Arte sua.

His paucis

Nobilissimo atque Doctissimo

DOMINO DOCTORANDO

*obtinendos in Arte salutari honores
gratulatur*

JOH. JAC. KAMM, Med. D.
& Pract. Argent. Opponens.

HOstis hic adsum, Tibi quo Triumphus
Clarior damno veniat meo. Inde
Terga vertissem, nisi sæpe, vinci
gloria victo.

*Pauca hæcce Nobilissimo atque Do-
ctissimo DOMINO DOCTORANDO
gratulabundus offert.*

MICHAEL WITTWERCK, Med. D.
Opponens.

Du

Du legst uns solche schöne Proben,
Beglückter Freund! jekt vor Gesicht,
Daß auch die Wahrheit selber spricht:
Dein Fleiß sey nie genug zu loben.
Sie freut sich Dich wohl zu bestehn
Und so gerecht belohnt zu sehn.
Der Wahrheit bin ich nicht zuwieder,
Ihr kurzer Ausspruch ist gerecht,
Mein Lob der Billigkeit zu schlecht;
Drum schreib ich nur noch dieses nieder:
Daß einst das Glück Dir so getreu,
Als deine Kunst gegründet sey.

Dieses wolte Dem Herrn DOCTORANDEN
zu Bezeugung seiner Freundschaft
beysetzen

JOH. JAC. PHILGUS, Med. D.

Sic doctrina Tibi jam confert præmia grata,
Pieridum plaudit docta corona manu.
Arte Machaonia pergas majora mereri,
Et monstres ægris, ars Tua quid valeat.

*Ita Doctissimo Domino DOCTO-
RANDO, amico suo suavissimo
applaudit*

JAC. LAMB. DAHMEN,
Med. Licent.

Rönnt

Könnt ich wohl, Gelehrter Freund, ohne Rötze
 jeko schweigen,
 Da man Dich beglückt und froh sieht auf den
 Catheder steigen;
 Nein, das Wesen unser Freundschaft ist kein eingebildter
 Wahn,
 Und sie sieht anseht Dein Glück auch nicht unempfind-
 lich an.
 Aber Komm! das Schicksal winckt; geh und stille das
 Verlangen
 So viel schwacher Sterblichen, Dich als Helfer zu ent-
 pfangen,
 Denn ich seh', erfüllt der Himmel, meinen Wunsch und
 ihr Gebet,
 Ihnen von dem Tod geholfen, Dich gesegnet und erhöht.

Um sich die Geneigtheit des Hochzuehrenden
 Zeren DOCTORANDen fernerehin zu erhal-
 ten, wollte dieses beysetzen

Adolph Friederich Hamberger,

Phil. M. & Med. Doctorandus.

Erther Freund, da heut Dein Mund, ein so
 klares Zeugniß giebet,
 Daß, nebst feiner Lebensart Du Gelehrsamkeit
 geliebet;
 Ey! so lohnt Hygea billig, Deinen unermüdeten Fleiß
 Und krönt Deinen klugen Scheitel mit der Ehren
 Lorbeer-Reiß.
 Deine Zung und Wissenschaft, macht mir Hoffnuug daß
 viel Krancken
 Dir mit Küssen und mit Gold für die Hülffe werden
 danken.

Drift

Trift mein Hoffen, trift mein Wünschen, nun bey Dir
mit nächstem ein,
Nch so laß mich dann wie jeso unter Deinen Freynden
seyn.

Mit diesen Zeilen wollte sich der fernern Freund-
schaft des Hochedlen und Hochgeehrten Herrn
DOCTORANDEN empfehlen

JOH. FRIDERICUS ERASMUS,

Med. Doctorandus. Opponens.

S Freund! die Palmen sind gebrochen, fort ins ferne
Vaterland,
Mache Dein erlerntes Wissen, dort nun auch mit
Ruhm bekant.
Pallas wirft Dir Blumen zu, und die Schaar gelehrter
Hände,
Wettet gleichsam eifernd hier, wer Dir recht Dein Lob
zusende;
Du verstehst die Cur der Krancken nicht allein vortrefflich
wohl,
Sondern weist auch wie man Menschen an das Welt-
Licht ziehen soll.
Zweifle nicht, Dein Lorbeer grünt, und in Deinen Vater-
Mauren
Wird Dein Ruhm wie auch Dein Fleiß stets in frischem
Wachsthum dauren,
Das Geschlecht der zarten Schönen, nimmt Dich statt
Latonen an,
Welchen Dein geschickter Finger die Geburt's Noth
lindern kan.

Sagt

Sagt ein Dichter öfters wahr, so sag ich auch ohn bes-
schwerden,
Was der grosse Fried hier ist, wird ein Kelp zu hause
werden.

Diese wenige Zeilen hat dem Hochgeehrten Her-
ren DOCTORANDEN glückwünschend beysetzen
wollen dessen ergebenster Freund und Diener

SAM. FRID. NOETTINGER,

Bern. Helv. Med. Doctorandus.

Cujus inest vacuum meritis, hunc laude decora
Contigit hinc vacuum saepe replere locum.
Hic merito taceo. Pro laudibus offero votum,
Ut fors virtuti par sit Amice! Tuæ.

Pauca hæc

Amoris & observantia ergo adjecit

ÆGID. BENEDICT. CRETLOV,

Gedanensis. Opponens.

Sie oft, Gelehrter Freund, wie manche stille
Nacht
Dein Trieb zur Wissenschaft halb schlaflos hin-
gebracht,
Zeigt dir gelehrte Stück, in wohlgesetzten Lehren,
Die wir Dich jetzt so klug, so froh beschützen hören.
Drum geh und nimm den Lohn, such Deine Vaterstadt!
Wo nun das Glück noch zur Weisheit Liebe hat.
So weiß ich wird man Dich um Deine Hülffe preissen,
Du aber annoch spat, des Glückes Schooß-Kind heissen.

Ziermit wollte sich der ferneren Wohlge-
genheit des Herrn DOCTORANDEN ergebenst
empfehlen

Johann Gottlieb Forst,

M. C. Nassoiicus.

Strasbourg, Med. Diss.,

Al. Jacobi-
Kilian

ULB Halle

004 814 487

3

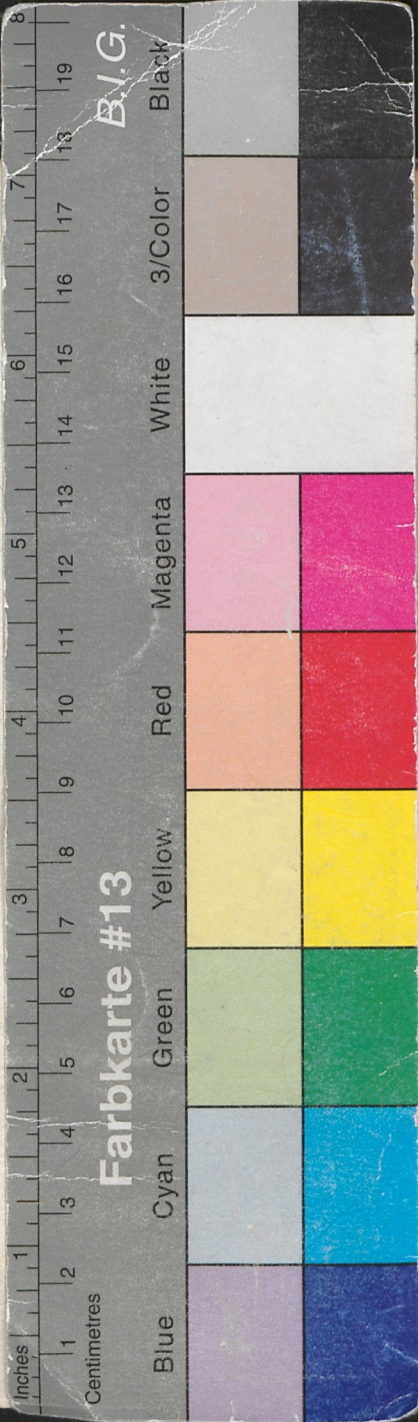
f
sb.

WMA

Q. D. B. V.
DISSERTATIO INAUGURALIS
MEDICO-CHIRURGICA
DE

CONVULSIONIBUS PARTURIENTIUM.

QUAM
DIVINO ASSISTENTE NUMINE,
SENSU ET INDULTU
GRATIOSÆ FACULTATIS MEDICÆ
PRO LICENTIA
GRADUM DOCTORIS
MORE MAJORUM LEGITIME IMPETRANDI
PUBLICO ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

AUCTOR
FRANCISCUS HENRICUS
KELP,

OLDENBURGENSIS.

D. 19. APRILIS MDCCXLVII.

HORIS LOCOQUE CONSUETIS.

ARGENTORATI,
Litteris PAUSCHINGERIANIS.